

פרשת פינחס – חמישי

כח (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה א וּמִלִּיל יִי, עִם מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(ב) צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קִרְבְּנִי לַחֲמִי לְאִשִּׁי רֵיחַ נִיחֹחַי תִּשְׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי בַּמוֹעֵד:

רש"י < צו את-בני ישראל: מה אמור למעלה? "יפקד ה'", אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: עד עתה שאתה מצוני על בני, צוה את בני עלי. משל לבת מלך, שהיתה נפטרת מן העולם, והיתה מפקדת לבעלה על בניה וכו', כדאיתא בספרי. קרבני: (ספרי) זה הדם. לחמי: אלו אמורין, וכן הוא אומר (ויקרא ג): "והקטירים הכהן המזבחה לחם אשה". לאשי: הנתנין לאשי מזבח. תשמרו: (ספרי) שהיו כהנים ולוים וישראלים עומדין על גביו, מכאן למדו ותקנו מעמדות (תענית כז). במועדו: בכל יום הוא מועד התמידים:

(ג) וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה בְּבָשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עָלָה תָּמִיד:

רש"י < ואמרת להם: אזהרה לבית-דין. שנים ליום: כפשוטו. ועקרו בא ללמד; שהיו נשחטין כנגד היום תמיד של שחר במערב ושל בין הערבים במזרחן של טבעות (יומא סא):

(ד) אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים:

רש"י < את-הכבש אחד: אף-על-פי שכבר נאמר בפרשת "ואתה תצוה" (שמות כט): "וזה אשר-תעשה וגו'" היא היתה אזהרה לימי המלואים וכן צוה לדורות:

(ה) וַעֲשִׂירִית הָאִיפָה סֹלֶת לַמִּנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֶּתִית רְבִיעֵת הֶהָיִן:

רש"י < סלת למנחה: מנחת נסכים:

(ו) עֹלֹת תָּמִיד תַּעֲשֶׂינָהּ בָּהָר סִינִי לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה:

רש"י < העשינה בהר סיני: כאותן שנעשו בימי המלואים. דבר אחר: העשינה בהר סיני, הקיש עולת תמיד לעולת הר סיני, אותה שנתקרבה לפני מתן תורה שכתוב בה (שמות כד): "וישם באגנת", מלמד, שטעונה כלי:

(ז) וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הֶהָיִן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֹּף נִסְךְ שֶׁכֶר לַיהוָה:

רש"י < ונסכו: יין. בקדש הסף: (ספרי) על המזבח יתנסכו. נסך שכר: (ב"ב צו) יין המשכר, פרט ליין מגתו:

(ח) וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כַּמִּנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

רש"י < ריח ניחח: נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני:

(ט) וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כִבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ:

(י) עֹלֹת שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

רש"י < עלת שבת בשבתו: ולא עולת שבת בשבת אחרת; הרי שלא הקריב בשבת זו, שומע אני יקריב שתיים לשבת הבאה? תלמוד לומר: "בשבתו", מגיד, שאם עבר יומו בטל קרבנו. על-עולת התמיד: (ספרי) אלו מוספין, לבד אותן שני כבשים של עולת התמיד; ומגיד, שאין קרבין אלא בין שני התמידין, וכן בכל המוספין נאמר "על-עולת התמיד" לתלמוד זה:

(יא) וּבָרָאשֵׁי חֻדְשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאִיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

(יב) וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאִיל הָאֶחָד:

רש"י < ושלשה עשרנים: כמשפט נסכי פר, שכן הן קצובין בפרשת נסכים:

(יג) וַעֲשֹׂרֶן עֶשְׂרֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה:

(יד) וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הֶהָיִן יִהְיֶה לֶפָר וּשְׁלִישֵׁת הֶהָיִן לְאִיל וּרְבִיעֵת הֶהָיִן לַכֶּבֶשׂ יִינן וְאֵת עֹלֹת חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ לַחֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה:

רש"י < זאת עלת חודש בחודשו: שאם עבר יומו בטל קרבנו, ושוב אין לו תשלומין:

(טו) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

רש"י < ושעיר עזים וגו': כל שעירי המוספין באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, הכל כמו שמפרש במסכת שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ראש-חודש, שנאמר בו "לה'", ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, שאין מכיר בחטא אלא הקדוש-ברוך-הוא בלבד, ושאר השעירין למדין ממנו. (חולין ס) ומדרשו באגדה: אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח. על-עולת התמיד יעשה: כל הקרבן הזה ונסכו: אין "ונסכו" מוסב על השעיר, שאין נסכים לחטאת:

(טז) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

רש"י < ושעיר עזים וגו': כל שעירי המוספין באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, הכל כמו שמפרש במסכת שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ראש-חודש, שנאמר בו "לה'", ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, שאין מכיר בחטא אלא הקדוש-ברוך-הוא בלבד, ושאר השעירין למדין ממנו. (חולין ס) ומדרשו באגדה: אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח. על-עולת התמיד יעשה: כל הקרבן הזה ונסכו: אין "ונסכו" מוסב על השעיר, שאין נסכים לחטאת:

(יז) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

רש"י < ושעיר עזים וגו': כל שעירי המוספין באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, הכל כמו שמפרש במסכת שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ראש-חודש, שנאמר בו "לה'", ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, שאין מכיר בחטא אלא הקדוש-ברוך-הוא בלבד, ושאר השעירין למדין ממנו. (חולין ס) ומדרשו באגדה: אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח. על-עולת התמיד יעשה: כל הקרבן הזה ונסכו: אין "ונסכו" מוסב על השעיר, שאין נסכים לחטאת:

(יח) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

רש"י < ושעיר עזים וגו': כל שעירי המוספין באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, הכל כמו שמפרש במסכת שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ראש-חודש, שנאמר בו "לה'", ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, שאין מכיר בחטא אלא הקדוש-ברוך-הוא בלבד, ושאר השעירין למדין ממנו. (חולין ס) ומדרשו באגדה: אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח. על-עולת התמיד יעשה: כל הקרבן הזה ונסכו: אין "ונסכו" מוסב על השעיר, שאין נסכים לחטאת:

(יט) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

רש"י < ושעיר עזים וגו': כל שעירי המוספין באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו, הכל כמו שמפרש במסכת שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ראש-חודש, שנאמר בו "לה'", ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, שאין מכיר בחטא אלא הקדוש-ברוך-הוא בלבד, ושאר השעירין למדין ממנו. (חולין ס) ומדרשו באגדה: אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח. על-עולת התמיד יעשה: כל הקרבן הזה ונסכו: אין "ונסכו" מוסב על השעיר, שאין נסכים לחטאת: